

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICULA, RĂZVAN

Ecarisaj / Răzvan Nicula. - București : Eikon, 2024
ISBN 978-606-49-1262-6

821.135.1

Imaginea de copertă: Mihai Criste
DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

RĂZVAN NICULA

ECARISAJ

E I K O N

București, 2024

Cuprins

Delir	7
Atopotatos	15
Suri	29
The quest. Power hour.....	53
Asmr	71
Phantasia.....	105
Foame	127
Sub nori.....	143

DELIR

Cred că din clipa în care m-am răzvrătit mi-a fost sortită pieirea – pieirea aceea nemiloasă, prăbușirea, pământul pe aripi, plumbul pe glezne și sarea în ochi. Cred că încă de atunci mi-a fost interzis zborul, deși mă mințeam, mă mințeam cu nerușinare spunându-mi, în cădere, că zbor. Căderea nu este zbor, la fel cum agonia nu este viață. În mod ciudat, mă cuprinsese orbirea și, agonizând, mi se părea că zbor, așa cum în prăbușire mi se părea că trăiesc. M-am fărâmițat, cărămidă cu cărămidă, zid cu zid, voință cu voință, vis cu vis. Nu știu dacă există cu adevărat destin – cu atât mai mult cu cât mi se pare că oamenii sunt responsabili de faptele lor, de trăirile lor și, mai ales, de ceea ce devin – dar îmi place să ajung nisip care îl blestemă, gemând sub o talpă nemiloasă și imaginară. Sau, mint. Cine geme?! Nimeni, încă nu este nicio femeie în patul meu, care parcă se prăbușește și el, deopotrivă cu mine, în bezna celui mai adânc coșmar pe care îl puteam avea vreodată. Cândva îmi plăcea să visez și speram. Priveam lumea în ochi și mă răzvrăteam sub privirile ei. Îi râdeam în față și o scuipam în obraz. Și numai auzul cuvântului „destin” mă încrâncena și mă distra deopotrivă, pentru că aveam posibilitatea ca pentru greșelile mele să mă blamez numai pe mine. Eu eram independent, eram al meu, zburam neatârnat – deloc

captiv nici în ițe de vis, nici în ștreanguri curmătoare de viață. Eram al meu, gata să dispun de mine după bunul plac, neștiind că sub mine zace în așteptare pământul, nebănuind că deasupra mea mi se urzește căderea. Eu eram eu – naiv, visător, plin de încredere în tot ce spuneam și făceam. Eu îmi eram univers pe care să-l stăpânesc și de care atunci când aveam poftă să nu mai țin seama, la fel de bine cum, în mod exagerat, mă protejam de orice intruziune eterică, de orice sentiment neavenit, de orice poftă nesatisfăcută. „De ce?” – era întrebarea care îmi învârtea universul, iar răspunsul era, invariabil, același, universal și cu titlu de lege: „pentru că pot”! Râdeți – râdeți dacă vreți, ca de un bufon, dar câți dintre voi nu și-au anticipat visul întărindu-și astfel șperanța?! Făceam la fel, deși îmi pierdusem din vedere atributul uman, îmi uitasem perisabilitatea sufletului, îmi ignoram condiția de entitate supusă disperării. Mai râdeți o dată! Până și acum mă numesc „entitate”! Încă un semn că nu m-am răzvrătit degeaba, că orgoliul îmi viețuiește mai mult decât căderea – de fapt îi supraviețuiește, chiar dacă a ajuns în punctul în care să recunoască: prăbușirea nu este zbor, este doar prăbușire. Eu mă prăbușesc, dar el nu, rămâne întreg, cărămidă cu cărămidă, secundă cu secundă, vis sfărâmat cu vis sfărâmat. Și, încă, mai are puterea să amenințe cerul cu pumnul strâns, ca și cum vreodată va mai avea posibilitatea să capete aripi și să se întoarcă. „De ce te-ai întoarce de unde ai plecat”? I-aș întreba; ca ultimă dovadă a nebuniei pe care mi-am însușit-o ca viață. Poate că și viața este doar un vis, la fel cum unora li se întâmplă ca visul să le fie viață întregă. Cine mai știe?!

M-am trezit. Știam doar că m-am trezit, și îmi strângeam dureros pleoapele ca și cum asta m-ar fi ajutat să adorm la loc, să-mi suspend gândurile, să-mi amortesc creierul și să aștept, inconștient, siguranța dimineții. Nu mi-a plăcut niciodată noaptea cu tenebrele ei, cu umbrele ghemuite prin unghere, gata să se prelingă în ochi sub forme neașteptate. În bezne mereu pândesc demoni – demoni eliberați prin porțile iadului, sau cei pe care îi poartă fiecare în sine, făcându-i ai săi, fără a avea prea mult curaj să-i înfrunte.

Am suspinat și am început, deopotrivă cu pleoapele, să strâng așternutul în pumn, căutând ceva real de care să mă agăț în încercarea de a nu mă-neca în valurile fricii. Frica mi-a fost mereu unul dintre cei mai aprigi dușmani, ea m-a împiedicat mereu să zâmbesc și să fiu vesel. Ea, ascunsă în adâncurile sufletului, mi-a ros măduva oaselor ani întregi supunându-mă, zdrobindu-mi împotrivrile și revoltele ca un monarh însetat de supunere. O supunere absolută a sângelui în fața oștilor ei, manifestată prin spasme, prin tremur, prin ascunderea capului sub plapumă sau sub pernă, prin strângerea chinuitoare a pleoapelor în șperanța că, dacă nu voi vedea întunericul, nici el nu mă va vedea pe mine și nici nu mă va cuprinde.

De data aceasta era altfel, o forță nevăzută mă împingea să-mi părăsesc patul, să arunc pătura de pe mine și să caut o cale de-a scăpa. Mai era prea mult până la ziuă și simțeam, instinctiv, că zorii vor veni prea târziu ca să mă mai salveze. O bufnitură mă făcu să tresar, pielea începu să mi se încrețească și un fior îmi alunecă pe șira spinării prevestindu-mi transpirația rece care, la scurt timp, îmi cuprinse tâmplele. M-am ridicat și sub tălpi am simțit

pardoseala tare – mozaic alb-negru, ca un suflet dual, și bun și rău, care mi se așternea în față pentru a fi călcat în picioare. Asta face noaptea, domină suflute, le subjugă, poate de aceea nu mi-a plăcut niciodată. Le subjugă prin teamă, prin incertitudine, prin umbre care pândesc în unghere pentru a se strecura în ochi ca otrava, sub forme inumane și blasfemiatoare. Când eram mic fratele meu imagina pe perete, cu ajutorul mâinilor și ale degetelor, tot felul de forme – un liliac, un cocoș, un câine... Până când, într-o noapte, i-am văzut umbra; propria lui umbră, care nu-i semăna deloc, care dansa demonic într-un fir de lumină, parcă privindu-mă, pândind momentul în care, strecurându-se prin obscuritate, s-ar fi lăsat deasupra mea să mă înghită. De atunci nu l-am mai lăsat să se apropie de mine, nu i-am mai acceptat compania și plângeam de fiecare dată când îl vedeam noaptea.

Știam că mă iubește, dar umbra lui nu o făcea, dimpotrivă, dorea să mă captureze în cine știe ce scopuri demonice. Mă trezeam transpirat și strigând, gata să plec atunci când îi simțeam prezența, când o auzeam foșnind pe perete, întinzând spre mine o mână slabă, chircită, osoasă, înspăimântătoare. Nici măcar el, fratele meu, nu știa pericolul pe care nu mai aveam puterea să-l înfrunt în fiecare noapte. Sau, poate, îl cunoștea, altfel nu m-ar fi chinuit atât de mult râzând, arătându-mi cum umbra i se alungește sau i se subțiază sau îi dispore pentru a reapărea în alt unghi și sub o altă formă în razele lunii. Îmi este teamă că umbra fiecăruia face parte din sine însuși, și nu mai știu dacă el, propriul meu frate, este nevinovat sau există o înțelegere secretă pe care a semnat-o cu întunecimile din care îi izvorăște umbra. Știu doar atât, că miza sunt eu.

Am privit cu teamă la bărbatul din stânga patului meu – o față colțuroasă, ascuțită, slabă, nebărbierită. Dormea cu bărbia împinsă în sus și cu gura deschisă. Uneori horcăia în somn și firicele de salivă îi curgeau din colțul buzelor lăsând în urma lor dăre umede care, în timp, se uscau albicios. Și-a mișcat capul și am avut impresia că deschide ochii, de aceea am încercat să mă ascund grăbit în spatele perdelei patului. Nu mi-a plăcut niciodată, avea în el ceva cinic, ceva de nebun, ceva chinuitor, atât pentru el cât și pentru mine. Sau, probabil, doar pentru mine. I-am văzut de câteva ori umbra străjuindu-l, înspăimântătoare, și ea inumană, și nu de puține ori m-am gândit că a fost trimis special ca să fie aproape de mine, să mă păzească, să îmi facă cunoscute unei puteri neștiute fiecare mișcare. Altfel nu îmi explic de ce de câteva nopți mă trezesc brusc, pentru a-mi simți corpul controlat de tremur și de spaimă. Am cerut de multe ori să mi se facă ceva, să nu mă mai trezesc decât după revărsarea zorilor dar, deși mi s-a promis, cred că nu m-a luat nimeni în seamă.

Am făcut câțiva pași și am deschis ușa rezervei în care mă aflam. Întunericul se răspândea pe culoar apăsător și părea că mă cheamă, pregătindu-se să mă înghită. Am auzit un mârâit, iar cel al cărui chip îl privisem cu câteva clipe înainte se mișcă brusc. Nu aveam voie să plec, asta îmi transmitea. Își ridică puțin trupul într-o încordare violentă, încercă să-și ridice și mâinile și rămase așa, într-o poziție anormală, respirând greu, ca posedat, repetându-și ritmic mișcările spasmodice. Era ciudat, mereu când dormea prindea în pumn marginile patului și nu le mai dădea drumul până la dimineață. Mi s-a spus că uneori încerca,

dar nu avea putere să-și descleșteze degetele, probabil tot ceva legat de putința pe care zorii o strecoară în orice ființă omenească.

În loc să ies pe culoar m-aș fi ghemuit la marginea patului, sau chiar în pat, cu capul sub pernă, dar atunci i-am văzut umbra. Noaptea era întunecoasă. Luna străpunse perdeaua de întuneric pentru o clipă și mi-a arătat pericolul. Afară copacii foșneau temători, îi auzeam, le auzeam sunetele ca pe un avertisment, și atunci mi-am întors ochii, pradă unui impuls venit dintr-o sursă necunoscută mie. Umbra stătea gata să se repeadă asupra mea, întunecată, neagră, conturată de lumina slabă care reușise să-i trădeze existența. Am făcut primul pas pe ușă dorindu-mi să alerg, să mă ascund. Dar întunericul nu ascunde decât creaturi ale nopții și numai pericole. Răul însuși preferă să meargă învăluit în noapte pentru că el nu orbecăiește niciodată, doar se acoperă mai bine de ochi nepregătiți care nu știu să-i caute prezența.

O ușă scârțâi lugubru și copacii prinseră să foșnească și mai tare, parcă avertizându-mă de ceva ce nu vedeam dar vedeau ei. „Ieși de acolo! Ieși de acolo!” Nebunii! Din întuneric nu poți să ieși decât la lumină, dar când nu mai există lumină... Ușa scârțâi încă o dată, foșnetul copacilor se înteti și deodată o bubuitură puternică, un tunet sinistru, păru să-i reducă la tăcere. Nu îi mai auzeam. Am privit în față cu spaimă și am văzut umbre strecurându-se, înaintând spre mine. Am început să tremur transpirat, am simțit sufletul strângându-mi-se ghem în stomac și iritându-mi pielea, făcând-o parcă să respire ca o gură care se deschide și se strânge convulsiv. Fiorii mi se înfîgeau în piept, în brațe, smulgându-mi de pe buze gemete neauzite,

pe care le doream din ce în ce mai puternice, pe măsură ce umbrele se apropiau de mine. „Ieși de acolo!” îmi strigă un copac mai curajos. Doar că din întuneric nu poți să ieși decât la lumină, și când orice speranță este pierdută...

Mereu mi-a fost teamă de întuneric și de locuitorii lui. Umbre diforme, asemenea sufletelor din care se nasc, gata să chinuie, să tortureze, să strecoare în adâncurile oamenilor viermele spaimii. De acolo, din adâncul sufletului, îi este ușor să ajungă în măduva oaselor și să roadă, să roadă, să roadă! Zadarnic îi strigi, transpirat, „ieși de acolo!”, din măduva oaselor spaima nu mai are cum să iasă. Și din întuneric nu se poate ieși decât la lumină. Ca o umbră tremurândă pe un zid, diformă și înspăimântătoare ca absența speranței. Dar când nu mai există lumină...

ATOPOTATOS

Cu zgomot sec, amenințător, briciul îi aluneca pe obrazul înspumat din belșug. Harșt! Harșt! ca un mârâit amenințător al destinului. Bunicul său, cândva frizer de meserie, de mult plecat în raiul frizerilor, chemat acolo pentru că nimeni nu era mai demn decât el să-i radă barba și să-l tundă pe Dumnezeu, îl învățase că distincția unui bărbat se dovedește în două feluri: să se bărbierească în fiecare dimineață și, neapărat, când o face, să folosească un brici. Chiar amintea de el, de bătrân, în dese rânduri, atunci când, pentru a se impune în fața altora, le imputa folosirea acelor lame de plastic, moderne, mizere, obișnuite, cu care s-ar putea descurca orice copil. Cu adevărat, din punctul lui de vedere, briciul și bărbieritul erau însemnele distincte ale bărbăției.

Ruben Totre avea patruzeci și trei de ani. Un brunet înalt, cu ochii albaștri, mereu bărbierit și tuns regulamentar. Era atrăgător deși, privit separat, nasul, drept, prea mare, intra în dezacord cu buzele subțiri pe care le umbrea și cu rotunjimile privirii, stricând, altfel, o uniformitate perfectă a trăsăturilor. Își dezveli dinții albi într-un rânjet, privind-se mulțumit, turnându-și în palmă câteva picături de loțiune după ras care să-i calmeze pielea. Trase șuierător aer în piept, ca de fiecare dată când își simțea arzând obraji și pielea gâtului. Apoi,